Kas see siis hää ole, kui meie Lulli wõtame?"

„Jah, olgu siis peale," kostis naene, „Jumal minule muidugi last ei annud." Nüüd oli Madis wäga rõõmus ja ütles: „noh Kaie, see on hää nõuu! Mis siis muud, mine siis kohe Otsa-Tõnu juure ja too poisi ära, küll nad annawad!" Kaie aga ei tahtnud ja ütles: „Mine parem isi, see on mehe asi! nii kaua teen mina poisile magamise paiga walmis." Madis tõusis üles ja ütles ukset wäljaminnes: „Üksi ma tagasi ei tule." Ta ei olnud weel ust kinni pannud, kui Kaie teda tagasi hüüdis: „Kuule Madis, oota weel. Anna weel natuke aega; teeme täna kõik walmis ja siis hoome homiku lähad Otsa-sauna. Mul lähab ka weel aega, asja täieste järele arwata. Kui sa nüüd poisiga tulles ütleksid: Kaie, see on nüüd sinu poeg! — ma kardan, ma hakkaksin nutma. Tean küll, et su nõuu hää on, aga ei mõista, et ma selle juures õieti rõõmus ei wõi olla." Nende sõnade juures pühkis ta ise käisega silmi ja

mees ütles: „Hää küll, hoome toon poisi. Ja waata, teeme seda nõnda: sina lähad hoome wara Paide, wõttad raha, niipalju kui seda on ja ostad nahka, sest wiimane tük on mul praegu käes; õhtu, kui kodu jõuad, on pois siin ja su süda lähab jälle rõõmsaks." Kaie oli sellega rahul ja nõuu peetud.

Teisel homikul otsis Kaie raha kokku, rubla ja kuuskümmend kopikat ja läks minema. Tee pääl teised mõtted ta päha ei hakkanud, kui see: täna saan lapse; ta süda läks ka palju rahulisemaks ja ta soowis: andku Jumal lapsele hääd terwist ja õnne! Nõnda mõteldes sai ta linna. Poest möödaminnes, waata: oh mis ilus rie seal akna peal, punane kollase roosidega. Naine jäi seisma, ilus riie pistis ta silma, naha-ostmine oli unustatud, mõtles aga: sest saaks poisile ilusa westi; ja kui kuue teen, eks ma siis tee westi ka! — Nõnda mõtles, aga ei see aitanud. Süda on kawal petma ja naise süda ütles: „osta aga kohe! ilus rie saab muidu teise kätte ja Lull jääb ilma. Tahad